

SLOVENSKI GOSPODAR

Izhaja vsako sredo.
Cene: Letno Din 32.—, polletno
Din 16.—, četrtletno Din 9.—, ino-
zemstvo Din 64.—
Poštno-čkovni rač. 10.603.

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo in upravništvo: Maribor, Koroška 5.
Telefon 2113.

Cene inseratom: cela stran
Din 2000.—, pol strani Din 1000.—
četrt strani Din 500.—, 1/8 strani
Din 250.—, 1/16 strani Din 125.—
Mali oglasi vsaka beseda Din 1.—

Ob krsti viteškega kralja.

V globoki žalosti trepeče že teden dni duša našega naroda. Strelji, ki so uničili v Marseju v torek, 9. oktobra, dragoceno življenje našega viteškega kralja Aleksandra I., so globoko ranili dušo našega ljudstva. Na tragičen način smo zgubili kralja, ki je bil v njem utelešen viteški duh junaštva, tolikokrat posvedočen v vojnih težavah in strahotah. Umrl je vladar brezprimerne požrtvovalnosti in ljubezni do domovine, čigar srce je bilo polno hrepenja in stremjenja za dobrobit naroda in napredek države. Ugasnilo je življenje suverena, ki je z velikim osebnim ugledom, vsestransko preizkušeno modrostjo in diplomatskim taktom stremel z vsemi silami in delal na vso moč, da se ohranijo miroljubni odnosi z vsemi državami Evrope. Pred to veliko izgubo klonimo svoje glave v nemih tugi. Našo težko bol nam lajša iskreno sočutje vsega kulturnega sveta. Ni ga naroda v Evropi, ki bi ne bil po svojih poklicanih zastopnikih izrazil sožalje naši vzvišeni vladarski hiši, odnosno naši vladi. Časopisje v vseh državah piše o pokojnem našem kralju v besedah največjega spoštovanja ter priznanja njegovih izrednih osobin. To so kapljice tolažbe, ki padajo v grenki kelih trpljenja in žalosti. Prenašajmo svojo bol mirno in dostojanstveno! S svojo mirnostjo, ki jo zunanji svet občuduje, najboljšo dokažemo zunanjemu svetu, vsem prijateljem, pa tudi neprijateljem, da smo olikan narod in da je naša država urejena in močna. Nad preranim grobom viteškega kralja molimo in prosimo Boga, naj bo milostljiv njegovi duši ter naj obilno poplača vsa njegova dobra stremjenja in dela, ki jih je izvršil za blaginjo države in naroda in za ohranitev miru v Evropi. Hkrati ga prosimo, naj izlije obilico milosti nad našo državo. Slava viškemu kralju Aleksandru I. Naj živi Nj. Vel. kralj Peter II.

V naslednjem podamo urejen pregled dogodkov zadnjega, za našo državo in naše ljudstvo tako usodnega tedna. Svoji prejšnji številki, ki je že bila iztiskana, smo dodjali posebno prilogo, ki smo v njej obvestili svoje čitatele o tragičnem dogodku v Marseju.

Naj temu obvestilu sledi niz dogodkov v podrobnosti!

Uradno poročilo o atentatu.

Francosko notranje ministrstvo je izdalo o marsejskem atentatu naslednje poročilo:

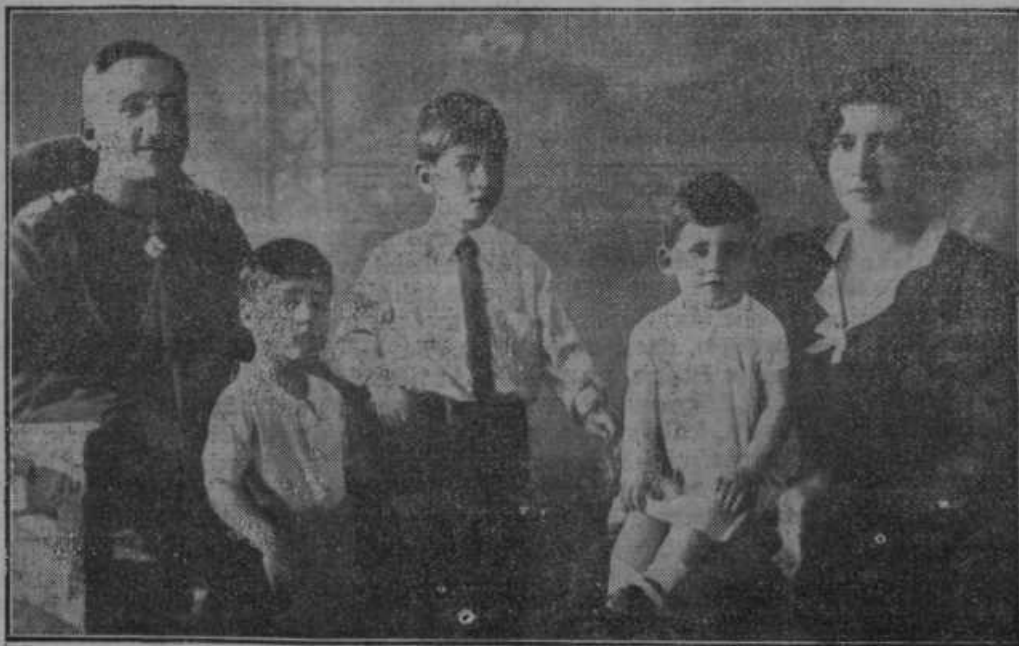
»Ko je kralj Aleksander stopil na suho, se je pozdravil najprej z zunanjim ministrom Barthoujem, ki mu je prišel naproti v spremstvu generala Georges-a in kontre-admirala Berthelota. Po pozdravu, ki je bil zelo prisrčen, so sedli kralj in njegovo spremstvo v avtomobile. Avtomobilov je bilo šest. V prvih dveh so bili policijski uradniki, za njimi se je vozil kralj Aleksander z g. Barthoujem, ki je posadil kraljevskega gosta na svojo desnico.

Od pristanišča do borznega poslopja je minila vožnja brez pripetljaja. Šele, ko je avto zavil proti prefektorni palači ter je bil oddaljen kakšnih 100 korakov od borznega poslopja, je množica pritislila, da je nastala življenjsko nevarna gneča. Policijski kordon je tedaj začel popuščati. Iz doslej nepojasnenih vzrokov se je prav tedaj primerila nenavadna reč. Na vogalu Borznega trga je začela prepir skupina kakšne

petorice moških in žensk. Prepir je pritegnil pozornost policije nase in ta trenutek, ko je vozil avtomobil z Nj. Vel. kraljem v počasnejšem teku, je izrabil atentator, ki je planil iz množice proti avtomobilu. Napadalec je držal v obeh rokah samokrese. Kakor se je pozneje ugotovilo, je imel pri sebi tudi bombo. Spretno se je otrešel stražnikov, ki so mu hoteli zastaviti pot, ter skočil proti avtomobilu, ki se je tedaj pomikal s hitrostjo kakšnih 10 km na uro.

Trenutkoma je planil zločinec na stopnico vozila, oddal najprej več streliv proti policiji, potem pa se je obrnil v vozilo ter začel streljati na kralja. Prva krogla je zadela kralja v rame, naslednji dve v srce in v trebušno votlino. Četrti in peti strel sta pogodila Barthouja, kateremu sta krogli razbili lakete. Nasproti kralju je sedel general Georges, ki je dobil tri strele.

Vs to se je odigralo tako hitro, da je množica kakor onemela stala prikovana na mestu. Šele po 12. ali 13. strelu se je posrečilo šoferju avtomobila, ki se je bil medtem ustavil, da je prijel atentatorja za vrat ter ga z udarcem pobil na tla. Tedaj so ga obstopili policisti, a bilo je že prepozno.

Naša kraljeva rodbina. Od leve na desno: kralj Aleksander, Tomislav, Peter, kraljica z Andrejem.

Polkovnik Piollet, ki je jezdil na levi strani kraljevega avtomobila, pripoveduje, da je v trenutku, ko je avtomobil zavil iz ulice kraljice Elizabete proti Borznemu trgu, videl, kako se je neki moški utrgal iz množice, obšel strahotno, se sunkovito pognal pred njegovega konja, napravil ovinek ter se zavihtel na stopnico vozila. Polkovnik Piollet je sicer skušal obrniti konja, da bi prestregel napadalca, ni pa več mogel preprečiti, da ne bi atentator vtaknil roko skozi vrata kraljevega avtomobila. Šele ko so počili strelji, je Piollet potegnil sabljo in zamahnil dvakrat po zločincu. Ta se je zgrudil na tla, a tudi na tleh ležeč je še vedno streljal. S temi krogli je ranil dva policista in neko žensko. Policija je v trenutku, ko je bilo že vse končano, spoznala nevarni položaj. Nastopili so stražniki na konjih in potisnili množico nazaj. Morilca so dvignili in ga odnesli v kiosk na Borznem trgu, kjer ga je množica naskočila in se znesla nad njim, da je pozneje izdihnil.

Ko je zločinec opravil svoje ogabno delo ter je videl, da je ranjen s sabljo na čelu, si je vtaknil v usta cev samokresa, da bi se usmrtil. Toda revolver so mu izbili iz rok, nakar so ga šele, hčnanega do nepoznanja, izročili v roke varnostnih organov.

Množice se je polastilo nepopisno razburjenje. Avtomobil s kraljem in Barthoujem je krenil na prefekturo, kjer so že čakali vojaški zdravniki. Njihova umetnost je bila to pot zaman. Kralj Aleksander je izgubil toliko krvi, da je že težko sopal. Pristopila sta zunanji minister Jevtič in pariški poslanik dr. Spalajkovič. S počasi izgovorjenimi besedami »Čuvajte Jugoslavijo!« je naš veliki vladar izdihnil svojo plemenito dušo, soproga prefekta gospa Jouonot pa mu je zatislila oči.

Zunanjega ministra Barthouja so pa medtem v drugem avtomobilu odpeljali v bolnišnico, kjer je živel še kakšni dve uri. Ker je izgubil dosti krvi, so se zdravniki odločili za preliv krvi. Upali so namreč, da mu bodo na ta način rešili življenje. Toda operacija ni uspela. Barthou je, tik preden se je onesvestil, vprašal zdravnike in spremljevalce s tresočim glasom: »Ali je kralj ranjen?« Odornili so mu, da ni. Nato je dejal vidno pomirjen: »Hvala Bogu, da sem le samo jaz ranjen.« Kmalu nato pa je izdihnil.

○ morilcu.

Oseba morilca je še vedno zatemnjena. Policijska preiskava je ugotovila, da je imel češkoslovaški potni list in da ni bil jugoslovanski državljan. Podatki potnega lista pravijo, da je rojen v Zagrebu, a pristojen v Prago, po poklicu trgovec, živeč v Zagrebu. Potni list je bil tako ponarejen, kakor da mu ga je izstavil češkoslovaški konzul v Zagrebu. Bil je veljaven za potovanje v vse evropske države, izvzemši Rusijo. Jugoslovanski vizum, najbrže takisto ponarejen, je bil iz Zagreba ter nosi datum 30. maja t. l. Potni list vsebuje naslednje zabeležebe: 26. sept. 1934 prekračenje jugoslovanske državne meje v Mariboru, isti dan vstop na avstrijska tla v Špilju. Dne 28. sept. je potni list

vidirala švicarska obmejna policija v Buchsu, isti dan tudi francoska obmejna kontrola v Vallorbeu. V potnem listu je bila nalepljena prava atentatorjeva slika. Na levi roki je imel morilec tvojirano mrtvaško glavo z geslom: »VMRO«, organizacije macedonskih strahovalcev »Svoboda ali smrt«.

Revolver, s katerim je Peter Kelemen umoril kralja in Barthouja, je repetirna pištola najmodernejšega sistema, nemški patent »Parabellum«, ki lahko odda zaporedoma 20 strelcev.

Kar se tiče osebe morilčeve, je gotovo, da Kelemen ni njegovo pravo ime. Kakor kažejo znaki, je atentator Kelemen znani makedonski terorist Lada Georgijev, doma iz južne Bolgarije. L. 1920 je ubil v Bolgariji Hadži Dimova ter bil zaprt do leta 1930. Nato je radi umora Tumanova pobegnil iz Bolgarije, pa se zopet vrnil ter stopil v službo voditelja makedonstvujuših Vanče Mihajlova. Leta 1932 je definitivno zapustil Bolgarijo. Potem je sodeloval v Pavelič-Perčevevi teroristični organizaciji ter učil člane te organizacije metanja bomb, polaganja peklenjskih strojev in vršenja atentatorskih napadov. Pri atentatu na našega kralja je imel več sodelovancev, ki povečini pripadajo navedeni teroristični organizaciji. Policija je doslej ugotovila, da je bilo vpletenih v atentat najmanj 5 zarotnikov.

Kraljica vdova pred mrtvaškim odrom.

V sredo, 10. okt., ob 5 jutraj je prispela Nj. Vel. kraljica Marija v spremstvu gdč. Grujič, polkovnika Naumoviča in ministra dvora Antiča na železniško postajo v Marseju. Na postaji so Nj. Vel. kraljico pričakovali zunanji minister Jevtič, jugoslovanski poslanik v Parizu dr. Spalajkovič, maršal dvora Dimitrijevič in prefekt Jouonot z drugimi osebnostmi.

Nj. Vel. kraljica je segla prisotnim v roke, nato pa se je odpeljala z avtomobilom v spremstvu gdč. Grujič, ministra Jevtiča in soproge prefekta v prefekturo, kjer je počival blagopokojni kralj Aleksander. Kraljica Marija je pristopila k mrtvaškemu odru, pokleknila in molila kakih 20 minut. Nato se je v spremstvu gdč. Grujič umaknila v stanovanjske prostore gospa Jouonot, kjer je ostala vse dopoldne.

Predsednik republike Lebrun je prispel v Marsej ob 10 predpoldne. Na kolodvoru je bil sprejet skromno. Pričakoval ga je samo francoski mornariški minister Pietri. Predsednik Lebrun se je takoj odpeljal na prefekturo, kjer je imel kratko sejo z ministri Herriotom, Tardieujem, Pietrijem, Jevtičem in Antičem.

Nato se je predsednik Lebrun podal v rdeči salon prefekture, kjer je bila kraljica Marija. Predsednika Lebruna so pri obisku spremljali šef protokola Fouquires, vsi ministri, generali in admirali. Predsednik Lebrun je kraljici izrazil iskreno sožalje, nakar sta se oba podala v dvorano krefekture, ki je bila medtem spremenjena v mrtvaško kapelo.

V kapeli sta bila postavljena dva kofatalka. Na desnem je ležal kralj Alek-

sander I. v admiralski uniformi, pokrit z jugoslovansko zastavo, ves v vencih in rožah. Na levi ob njem je ležal minister Barthou, pokrit s francosko trobojnico. Kraljica je pokleknila in s predsednikom Lebrunom nekaj minut molila. Nato sta se oba še poklonila zemskim ostankom francoskega zunanjega ministra Barthouja.

Slovo od Marseja.

Po komaj 24urnem bivanju na francoskih tleh se je pokojni vladar Jugoslavije vrnil v svojo ljubljeno domovino. Po 12. uri so kralja položili v krsto. Temu aktu sta prisostvovala francoski predsednik Lebrun in kraljica Marija. Krsto so dvignili generali francoske armade in jo odnesli v avtomobilski furgon. V prvi avtomobil sta sedla predsednik Lebrun in kraljica Marija, v ostalo dolgo vrsto avtomobilov pa so sedli ministri Herriot, Tardieu, Pietri, Jevtič, Spalajkovič in Antič. Žalnega spreveda se je udeležil tudi predsednik francoskega parlamenta Ferdinand Bouisson, nadalje marsejski prefekt in marsejski župan.

Desettisočere množice so stale v najgloblji tišini ob straneh ceste, po kateri se je pomikal žalni spreved. Ihtenje se je slišalo od vsepovsod in tiho so mahljali z belimi robci v slovo vladarju, ki so mu bili pred enim dnevom vzklikali v iskrenem navdušenju. Truplo blagopokojnega so zanesli na »Dubrovnik«, ki je že čakal v pristanišču, ves odet v žalost. Kako drugačna bo pot v domovino... Mornarji so imeli solze v očeh, jugoslovanski in francoski tovariši. In menda ni ostalo suho nobeno oko, ko je Francija vračala »Dubrovniku« najdražji zaklad svoje zaveznice. V sprevedu od prefekture v pristanišče sta kraljica Marija in predsednik francoske republike sedela v istem avtomobilu. Vlado sta zastopala ministra Herriot in Tardieu, ki sta držala žalne trakove poleg številnih admiralov in generalov francoske vojske in mornarice. Pravoslavni duhovnik Segebian je molil molitve ob kraljevi krsti. Ko so truplo postavili na »Dubrovnik«, je kraljica Marija pokleknila ob prav tako klečečem predsedniku Lebrunu, medtem, ko je vojaška godba tužno svirala Chopinovo »Smrtno koračnico«. »Dubrovnik« je takoj dvignil sidra in se odpeljal v Jugoslavijo, spremljan od velikih francoskih križark »Duquesne« in »Colbert« ter od dveh velikih rušilcev. Topovi so zagrmeli, ljudstvo pa ni hotelo zapustiti obalo, ko je jugoslovanska bojna ladja s svojim dragim bremenom tiho, tiho odplula iz pristana na visoko morje, tja proti Jugoslaviji, domovini kralja — ujedinitelja...

Kako so kralja Petra II. obvestili o smrti očeta.

Nj. Vel. kralj Peter II. je študiral v zavodu Saint Roydu blizu Londona. — Vest o marsejskem atentatu je prišla v zavod že zvečer, toda oblasti so bile mnenja, da naj se prvemu sinu umorjenega kralja ne sporoči strašno dejanje še tisti večer, marveč drugo jutro. Ravnatelj zavoda sam je dobil nalogo, da mlademu kralju na primeren način

pove, kaj se je zgodilo. To je storil rano zjutraj ob pol sedmih. Kralj Peter je takoj vstal, ko so ga poklicali, in prišel v salon, kjer ga je pričakoval ravnatelj zavoda. Ko mu je po ovinkih povedal, kaj se je zgodilo z njegovim očetom, sprva mladi kralj sploh ni razumel, za kaj gre, marveč je pogledoval ravnatelja s plašnimi očmi. Šele nekaj časa nato je, ves blede in drhteč, glasno zaplakal. Takoj so pripravili vse njegove stvari v zavodu in jih prenesli na avtomobile, on sam pa zasedel drugi avtomobil in se je z ravnateljem odpeljal v London. Ko je avtomobil odpeljal, so šolski tovariši mladega jugoslovanskega kralja še globoko spali in niso ničesar vedeli o žalostnem prizoru, ki se je odigral v mirnem šolskem poslopju, niti o žalosti, ki je zadela njihovega šolskega druga, niti o težkem bremenu, ki je to jutro leglo na njegove rame.

Kralj Peter II. se je v Londonu takoj odpeljal v jugoslovansko poslaništvo, kjer ga je pričakoval poslanik dr. Grujič z vsem osebjem poslaništva. Nekoliko pozneje je kralja spremljal v hotel, kjer ga je že čakala romunska kraljica-mati, ki je njegova babica. Tam se niso mudili dolgo in je kmalu oddrvel avtomobil proti postaji Victoria, kjer je bil pripravljen poseben vlak za kralja in za njegovo spremstvo. Na kolodvoru so se od njega poslovili zastopnik angleškega kralja Jurija, zastopnik predsednika vlade, vojni minister in prvi lord admiralitete ter ves diplomatski zbor. Pred postajo je v nemi tišini mirno stala večtisočglava množica, ki se je tiho odkrila, ko je čel jugoslovanski kralj mimo, domov kropit truplo svojega velikega očeta.

V Pariz je novi jugoslovanski kralj v spremstvu romunske kraljice matere prispel 11. oktobra ter počakal prihoda svoje matere, s katero se je odpeljal v Jugoslavijo.

Narodno predstavništvo prečelnemu in sedanjemu kralju.

V četrtek, 11. oktobra, se je vršila v Beogradu skupna seja senata in narodne skupščine, ki jo je vodil predsednik senata dr. Tomašič. Tajnik Kovač je v grobni tišini prečital najprej sporočilo kraljevske vlade o smrti kralja Aleksandra, kakor tudi da prevzame oblast prestolonaslednik Peter, sedaj Nj. Vel. kralj Peter II.; nato je prečital oporoko pokojnega kralja, s katero so imenovani člani regentskega sveta (namestništva za mladoletnega kralja). Ko so bili ti dokumenti prečitani, je predsednik ginjen in globoko pretresen spregovoril o življenju in smrti kralja Aleksandra. Sledila je prisega zvestobe senatorjev in poslancev novemu vladarju Petru II. Medtem ko so senatorji in poslanci podpisovali prisego, se je pripeljal pred skupščinsko poslopje Nj. Vis. knez Pavle, ki je bil v uniformi konjeniškega podpolkovnika kraljevske garde z lentom Karadjordjevičeve zvezde in z adjutantskim znakom na desni roki. Pred vhodom sta ga pričakovala ostala dva člana namestništva: dr. Radenko Stančević in dr. Ivan Perović ter trije nadomestniki: general Tomič in senatorja Ivo Banjanin in dr. Zec.

Dr. Tomašič je nato kraljeve namestnike pozval, naj pred narodnim predstavništvom slovesno prisežejo na ustavo in naj prisego tudi podpišejo. Kraljevi namestniki so to storili ob največji tišini dvorane in galerij, ki so bile zasedene od diplomatskega zbora, časnikarjev in občinstva. Po prisegi so dvorano zopet zapustili med ploskanjem vseh prisotnih. Seja narodnega predstavništva je bila nato prekinjena.

Po desetminutnem odmoru je dr. Tomašič nadaljeval sejo ter prečital zakonski predlog, ki ima samo en člen in ki predlaga, naj se pokojni kralj v uradnem nazivu odslej nazivlje pod imenom »Viteški kralj Aleksander I. Zedinitelj.« Narodno predstavništvo je predlog z vzklikanjem enodušno odobrilo. Narodno predstavništvo je končno svojega predsednika dr. Tomašiča pooblastilo, da v imenu obeh zbornic izrazi sožalje kraljici Mariji, kralju Petru II. pa zagotovilo vdanosti in zvestobe.

Po zaprisegi kraljevih namestnikov in narodnega predstavništva je predsednik ministrskega sveta stavil kraljevemu namestništvu na razpoloženje svoj položaj in položaj vsega kabineta. Kraljevo namestništvo je sklenilo, naj kraljevska vlada ostane na svojem položaju.

Povratek mrtvega kralja v domovino.

Naša vojna ladja »Dubrovnik« je v spremstvu odrejenih francoskih ladij v petek prispela v italijansko vodovje. Ob 14. uri je italijanska vojna divizija, obstoječa iz križarke »Alberico da Chi-usano« in 14 drugih vojnih ladij, odplula iz Messine naproti jugoslovanskemu vojnemu brodu »Dubrovniku«. Z »Dubrovnikom« se je italijanska mornarica srečala na odprtem morju. V spremstvu »Dubrovnika« pluje francoska križarka »Colbert«, na kateri potuje francoski mornariški minister Pileri. Po predpisani častni salvi se je italijanska vojna divizija pridružila žalnemu sprevodu ladij. Ob 15. uri je tužni sprevod ladij plul skozi morsko ožino pri Messini. S trdnjave San Raineri je zagrmelo 11 topovskih strelav, na stolpu pa sta se dvignili jugoslovanska in italijanska zastava na pol droga. Ob obali se je zbrala velika množica ljudi, ki je nemo stala, dokler niso ladje izginile v daljavi. Italijanska bojna divizija je spremljala »Dubrovnik« do zolnčnega zahoda, nato pa se je častna eskorta umaknila. »Dubrovnik« je nato nadaljeval svojo vožnjo v spremstvu francoske križarke »Colbert« ter italijanske križarke »Alberico da Chi-usano«.

Ko je »Dubrovnik« s truplom umorjenega kralja plul po Jadranu do splitske luke, so vse angleške vojne ladje, vsidrane v raznih jugoslovanskih jadranskih lukah, izkazale čast telesnim ostankom viteškega kralja. V nedeljo, 14. oktobra, ob pol 7. uri zjutraj, je »Dubrovnik« v spremstvu naše vojne mornarice, ki mu je šla nasproti, in ob gromenju topov prispel v splitsko luko, kjer so vse ladje dale čast z zastavami,

spuščenini na pol droga. Istočasno so zagrmeli topovi v Beogradu in na sedežih banskih uprav. Split je mrtvemu kralju priredil sprejem, ki je bil veličasten in žaloben obenem. Posmrtno ostanke viteškega kralja je sprejela kraljevska vlada, predsedstvo senata in narodne skupščine, uradne osebnosti, vojska in mornarica in ogromna množica ljudstva, ki je v nemi žalosti defilirala mimo krste, katera hrani posmrtno ostanke kraljeve. Ob 10. uri je posmrtno ostanke kralja Zedinitelja odpeljal dvorni vlak, ki je ob 21.40 prispel v Zagreb, kateri je mrtvega kralja sprejel najdostojnejše, odet v črnilo, izražujočo globoko žalost vseh slojev ljudstva. Ko so ljudske množice v nemi žalosti korakale mimo krste, je z obrazov odsevala globoka tuga, ki je dokaz, kako priljubljen je bil viteški vladar med hrvatskim ljudstvom. To se je tudi pokazalo na vseh železniških postajah, skozi katere je vozil vlak s posmrtnimi ostanki kraljevimi. V Beograd je dvorni vlak prispel v ponedeljek ob 13.40. Po žalobno-veličastnem sprejemu na postaji v Beogradu so posmrtno ostanke prenesli v spremstvu vojske in sredi ogromnega špalirja vojske, šol in meščanstva v stari dvorec, kjer so bili položeni na mrtvaški oder. Tam je umrl kralj ležal v torek in sredo, obdan od nešteti vencev, rož in cvetic. Potrte od globoke žalosti, so se mu klanjale ljudske množice, skazujoč mu s tem globoko spoštovanje in iskreno hvaležnost za vse, kar je za državo in ljudstvo storil in pretrpel.

Dr. Koroščekovi sožalni brzojavki. Njegova udeležba pri žalnih svečanostih v Splitu in Beogradu.

Gospod dr. Anton Korošec, bivši ministrski predsednik, je poslal Nj. Vel. kraljici Mariji naslednjo sožalno brzojavko:

»Njenemu Veličanstvu kraljici Mariji, Marseille. Globoko sočustvujem v strašni nesreči in prosim Boga, da v teh težkih dneh tolaži Vaše Veličanstvo in kraljevski dom. — Dr. Anton Korošec.«

Predsedniku vlade g. Uzunoviču je poslal g. dr. Anton Korošec sledečo brzojavko:

»Gospodu predsedniku ministrskega sveta Nikoli Uzunoviču, Belgrad. Občutim globoko žalost in želim, da bi prebrodili težke dni v zakonitosti in miru. — Dr. Anton Korošec.«

V nedeljo se je dr. Korošec udeležil na čelu bivših ministrov žalnih svečanosti v Splitu, da se pokloni posmrtnim ostankom blagopokojnega kralja. Prisostvoval je tudi prenosu krste do kolodvora. V ponedeljek zjutraj se je odpeljal v Beograd, da v imenu Slovencev prisostvuje pogrebu Nj. Vel. kralja. Izjavil je časnikarjem naslednje: »Ko ohjokuje mrtvega kralja vsa Jugoslavija, je treba vse pozabiti. Treba je delati in živeti za Jugoslavijo!«